

העיקרון קובע: היום אני — מחר אתה. אל תפרסם מה שקורה אצלי בהררייהררים. זה לא נעים. מחר, כשהו יקרה אצלך, לא אשכח שאני חייב לך טובה.

★★★

מאחורי קשר השתיקה של פרשת יניב עמד אחד מבכירי העיתונאים במדינה. חיים יבין, מנהל הטלוויזיה הישראלית, ערך בשבוע שעבר סדרה של שיחות-טלפון בהולות לעמיתיו, וביקש מהם לנצור את המידע. היתה לו רשימה של סיבות טובות לבקש. כל אחת מהן עשויה לצרף אותו לחוג ידידי ל"וצריקים. אבל את הסיבה האמיתית לא מנה חיים יבין ברשימה. כי הסיבה האמיתית היא "שתוק לי ואש"תוק לך".

★★★

כל מה שכתבתי בשורות הקודמות אינו מעיד על כך שהעולם הזה הוא טלית-שכולה תכלת-שמיים. הרצון לפרסם יריעה בלבדית, לעורר סערה ולמכור יותר עיתונים, מהווה בפרוץ חלק מן השיקולים, שהגיעו את העורר לם הזה למקם את אורלי יניב בעמוד השער. אבל היה גם שיקול נוסף. לא לשתוק, לא לטייח עובדות, לא ליטול חלק בקרבן-הצביעות של אבירי המוסר המדע וזיף, העושים שימוש ב"נימוקים אנושיים", רק כאשר הקורבן הוא קרובי-משפחה. לא להימנות עם הבראנזה, לא לעשות איפה ואיפה.

★★★

ואולי זאת הסיבה שבגללה לא פנה בשבוע שעבר חיים יבין אל העולם הזה. הוא ידע את התשובה.

חיים יבין: שתוק לי ואשתוק לך

אורלי יניב נמצאה בדירתה כמוצאי-הש"בת שעבר, בשעה 10.40 בלילה. צוות מנדודי-אדם פרץ את דלת הדירה, חילק אותה והציל את חייה.

כבייתה-החולים אמר ככפר-סכא היא נר-שמה ואושפזה בשם "אורלי צוקרמן". לאחר טיפול קצר שוחררה. העולם הזה לא היה היחיד שגילה את עובדות המיקרה. כמעט כל עיתון במדינת ישראל ידע, כבר ביום הראשון שעבר, את סיפור דליפת הגז, שרלף מאחת החוליות הקטנות שורות בהצללת חייה של כוכבת המסך הקטן. אבל להעולם הזה, הפלא ופלא, נשמרה זכות הראשונים של פירסום הסקופ הזה עד יום ר' שעבר.

במשך 72 שעות רצופות לא נמצא עיתון או אמצעי-תיקשורת אחר במדינת-ישראל, שיפרסם את הידיעה העיתונאית הלהטת ה"את. היא התגלגלה במערכות-העיתונים, ע"ב רה מעורך לעורך, מכתב לכתב, מזכירה למזכירה. 5000 איש, בהערכה זהירה, ידעו על קיומה. והיא לא פורסמה.

★★★

צריך להיות תמים לחלוטין או מטומטם באופן מעורר-דאגה, כדי להאמין שידעות-אחרונות, מעריב, חדשות, הארץ, דבר וכל השאר לא פירסמו את הידיעה הזאת בגלל דאגתם העמוקה לבעיות של אתיקה או מחשש לשלומה של אורלי יניב. הסיבה האמיתית היתה קשרי-השתיקה. אורלי יניב היא חלק מהבראנזה. יותר מזה: לגבידידים של עורכי-העיתונים, היא חלק בלתי-נפרד מהמימסד. והמימסד שצריך להגן עליו, במיקרה זה, הוא מימסד של עיתונאים.

אתיקה

לשלים פעמיים

הכתבה, מוחמאת בפתיח, כמי שמרגישה ונראית כבת 20. כדי לברר למה רותי אבנת מרגישה ונראית כבת 20, כלי-כך טוב, כלי-כך צעיר וכלי-כך מטופח, חייבת הקוראת המוריקה מקינאה לעבור לעמוד הבא. רק שם, אחרי שעברה על דיבריי ימי-חייה עתירי הקאריירה של אבנת, התבשר מה בניחווחות העולם הגדול וחלקה עימה את הגדרובה, את הרגליה-השינה ואת תפריטי החייטה המלאה, מגיע פיתרונו של כתבי החירה.

וכך כתוב שם, באות ארומה ומודגשת, קרוכיקרוב לתמונות: "לאחר ניקוי העור במיפנים הרובל אקסטריים ובחלפנים דיפ קלינסר. מושחת רותי אבנת על עיניה אי סטרצ'ר — ג'ל מרוכז למניעת קמטים, ומשלימה את הטיפול בקרם-עיניים אקזיסטנס... בבווק היא משת משת באינטרסל — קרם-הטיפול הפועל נגד הזמן, ומעליו קרם לחות פרפורנס H2O, מספר 7".

וכן הלאה וכן הלאה, עד השורה התחתונה, המכשרת לקוראת עולם האשה, שכל התכשירים והמשמנים והמשחות והמכמנים הללו, שיעלימו שקערוריות מתחת לעיניה העצור בות וישיבו פניה כקדם, הגיעו מבית הלונה רובינשטיין. עובדה.

★★★

"תשקפים", "מדורייפרסום", "תדמיות" ושאר מדוריי-בישין, הם חיזיון נפרץ שבסופו גים ובירחונים. על הסיכות שגרמו לעירוב היוצרות הזה, בין חומר עיתונאי למליצות פירסומיות שרופות, אפשר לכתוב עבודת מחקר שלמה, שלא כאן מקומה ושעתה. כי

Advertisement for '40+ זה יופי' featuring a woman and text about anti-aging products.

עולם האשה

הירחון מוקדשת לחומר פירסומי, באריזה של עיתונות צרופה. עולם האשה הוא עסק פרטי. אם עורכיו ומנהליו בוחרים ללכת בנתיב המסחרה, מן הראוי לכבד את רצונם. אבל מי שמתלבט אם להשקיע 9.50 שקלים במוצר הזה — כראי שידע, מעתה ולהבא, שתמורתם של כ-70% מעמודיו כתר שלמה. השאלה היא אם צריך לשלם פעמיים.